रेण ब्रूयात्। अथ तं प्रेतं वेद्या दक्षिणभागे निधाय सर्पराज्ञी-देवताकाभिर्भूमिर्भूम्नेत्यादिभिर्ऋग्भिः स्तोत्रं कुर्य्युः। इयमेव भूमिः सर्य्यतः सञ्चरतः प्राणिजातस्य राज्ञी, अतोऽस्मै भूम्यै एवैनं मृतं समर्पयन्ति॥

अथ स्तुतेरूर्द्ध्वं शंसनं विधत्ते। "वृद्धं तदित्याहुः। यस्तुतमननुशस्तमिति। होता प्रथमः प्राचीनावीती मार्ज्जालीयं परीयात्। यामीरनुब्रुवन्। सर्पराज्ञीनां कीर्त्तयेत्। उभयोरेवैनं लोकयोः परिददति [६]। अथो ध्रुवन्त्येवैनम्। अथोऽन्ये चास्मै क्रुवते" इति। यत् देवतारूपं स्तोत्रेण विषयीकृतं तदनन्तरमेव शस्त्रेण विषयीकृतं न स्यात्। तत्समृद्धि-हीनं भवतीत्यभिज्ञा आहुः। अतः सर्पराज्ञीभिः स्तोत्रे कृते सत्यनन्तरमेव होता प्रथमः पुरोगामी सन् प्राचीनावीती भूत्वा मार्ज्जालीयन्धिष्णियं परितो गच्छेत्। किं कुर्व्वन् योऽस्य कौष्णेत्यादिका यामीर्ऋचोनुब्रुवन्। ततो भूमिर्भूम्नेत्यादिकाः सर्पराज्ञी ब्रूयात्। तथासति यमविषयाभिर्भूमिविषयाभिश्च लोकद्वयेऽप्येनं प्रतितिष्ठन्ति। अपि चैतं मृतं सत्रिणं ध्रुवं इत्येव वस्त्रधूननादिभिरितरश्चोपचारैरुपचरन्त्येव। अपि चास्मै मृतयजमानाय निक्रुवत एव वियोगासहिष्णुत्वप्रलापादिभि-रपलपन्त्येव॥

मार्ज्जालीयपरिभ्रमणस्यावृत्तिं विधत्ते। "त्रिः परि-यन्ति। त्रय इमे लोकाः। एभ्य एवैनं लोकेभ्यो ध्रुवते। त्रिः पुनः परियन्ति। षट् सम्पद्यन्ते। षड्वा ऋतवः। ऋतुभिरेवैनं